

børn er det den eneste rigtige løsning, men for andre er der andre indsatser, som vil give dem en bedre hjælp.

KL. 15.05

Vi ved fra tidligere anbragte børn og unge, at livet som anbragt barn kan være vanskeligt og fyldt med dårlige oplevelser. Og op mod 50 pct. af de børn, der har været anbragt, bryder sammen i teenageårene. Undersøgelser peger desuden på, at tidligere anbragte børn er i en stor risiko for at klare sig dårlige end deres jævnaldrende senere i livet. Det gælder, både når man ser på deres uddannelsesniveau, deres beskæftigelsessituation, deres familieliv og deres sundhed. Det er ikke godt nok.

Skal børn og unge anbringes, skal indsatsen, hvad angår det, vi tilbyder dem i anbringelsen, gøres bedre. Derfor skal der en omfattende opkvalificering af indsatsen i gang, så vi med god samvittighed kan sige, at vi tilbyder børnene noget ordentligt, når de bliver anbragt. Vi skal tilbyde dem gode og ordentlige omsorgspersoner, som er godt rustet til arbejdet med disse børn, og som løbende bliver superviseret. Vi skal også sikre dem en solid skolegang, der kan tage højde for deres sårbarhed, og frem for alt skal vi sikre, at børn, der anbringes, ikke bliver udsat for overgreb.

Endelig skal vi også have mere viden om, hvad det gode anbringelsessted er. Nogle anbringelsessteder har meget få sammenbrud i anbringelserne, forældresamarbejdet fungerer, og de børn, der er der, rykker sig. Og der skal vi vide, hvad det er, der gør et anbringelsessted godt, om det er personalets uddannelsesniveau og arbejdsmetoder, eller om det er noget andet, der gør, at der er en positiv forskel. Jeg vil derfor sætte et større projekt i gang om kvalitet i anbringelsen, som skal have fokus på at hæve kvaliteten, bl.a. i skolegangen, med hensyn til at undgå overgreb og med hensyn til at sikre et bedre samarbejde med forældrene.

Det andet forslag går på de tilfælde, hvor personer tæt på barnet, f.eks. bedsteforældre, plejeforældre og skolelærere eller andre, er frustrerede over kommunens afgørelser om flytning af et barn eller afgørelser om samvær, men hvor forældrene ikke vil klage over denne afgørelse.

Vi udvidede jo, i forbindelse med at vi vedtog reformen, Ankestyrelsens muligheder for at tage sager op af egen drift. Og jeg synes, at Ankestyrelsen skal have endnu flere beføjelser, sådan at de også kan se på afgørelser om flytninger af børn samt afgørelser om samvær under anbrin-

gelsen. Herudover vil jeg foreslå, at Ankestyrelsen får kompetence til at kunne give administrative pålæg, det vil f.eks. sige pålægge en kommune at gennemføre en § 50-undersøgelse inden for 14 dage.

Endelig mener jeg, at der er brug for en informationskampagne over for de fagfolk, der møder børn og unge i hverdagen. Alle lærere, pædagoger, plejefamilier m.v. skal kende til muligheden for at henvende sig til Ankestyrelsen og bede dem om at tage en sag op, selv om man ikke er klageberettiget. Sidste år tog Ankestyrelsen ca. 100 sager op. Ankestyrelsens vagthundefunktion spiller således en aktiv rolle, men jeg mener, at den kan udvides mere.

Det tredje handler om, at vi har brug for mere viden om, hvilke børn der har brug for at blive anbragt så hurtigt som muligt, og hvilke børn der har gavn af, at de bliver bakket op i familien. Vi har i mange år talt om vigtigheden af en tidlig indsats og forebyggende foranstaltninger, men jeg synes også, at vi har brug for mere viden om, hvad det så er, der er praksis i kommunerne. Forskningen kan bidrage til at besvare en del af spørgsmålet, men der er også brug for simpelt hen at komme tættere på, hvad det er, man gør i kommunerne, hvad deres erfaringer er, og ikke mindst hvad deres resultater er.

De seneste tal fra anbringelsesstatistikken viser et fald i antallet af nyanbringelser. Det er bekymrende, hvis faldet i antallet af anbringelser er et udtryk for, at udsatte børn ikke får den hjælp, de har behov for. Men det kan vi ikke se ud af statistikken, for vi kan ikke der se, hvad det er, kommunerne sætter i stedet for anbringelserne, og hvad resultatet af dette er. Jeg ønsker derfor at nedsætte en følgegruppe med et antal af de kommuner, der har truffet politisk beslutning om at sætte fokus på de forebyggende foranstaltninger for at nedbringe antallet af anbringelser. Og så må vi se, hvad der sker i de kommuner, der har omlagt indsatsen, og hvad resultaterne er.

Endelig er der det fjerde forslag, som ligger i forlængelse af den debat, der har været i foråret om forholdet mellem børns og forældres rettigheder. Hvor går tærsklen for, hvornår et barn kan anbringes? Der er det min umiddelbare vurdering, at det ikke er lovgivningen, der er problemet, men at der måske er en manglende viden i kommunerne om, hvor tærsklen reelt går, og hvilke muligheder man har for at gribe ind i de forskellige sager, hvor forældrene ikke vil samarbejde. Derfor vil vi lave en mere uddyben-